

**ВИКОНАВЧИЙ ОРГАН КИЇВСЬКОЇ МІСЬКОЇ РАДИ
(КИЇВСЬКА МІСЬКА ДЕРЖАВНА АДМІНІСТРАЦІЯ)
ДЕПАРТАМЕНТ КУЛЬТУРИ
КОЛЕДЖ ХОРЕОГРАФІЧНОГО МИСТЕЦТВА
«КИЇВСЬКА МУНІЦИПАЛЬНА АКАДЕМІЯ ТАНЦЮ
ІМЕНІ СЕРЖА ЛИФАРЯ»**

Макаренко Поліна Михайлівна

ХОРЕОГРАФІЧНА СЮІТА « АМЕЛІ»

(за мотивами фільму Жан-П'єр Жене «Амелі»)

Пояснювальна записка до бакалаврської роботи

(творчого проєкту на здобуття освітнього ступеня «бакалавр»

зі спеціальності 024 «хореографія»)

Рівень вищої освіти БАКАЛАВР

Галузь знань 02 «КУЛЬТУРА І МИСТЕЦТВО»

Спеціальність 024 «ХОРЕОГРАФІЯ»

Спеціалізація /освітньо-професійна програма/ “Класична хореографія”

Керівник:

Афанасьєв Сергій Миколайович

Рецензент:

Білаш Ольга Сергіївна

Захищено на засіданні екзаменаційної комісії

Протокол № ____ від _____ р.

Голова комісії _____ Боровик Т. В.

Київ, 2024

ЗМІСТ

Вступ

Розділ 1. Теоретичні основи реалізації творчого проєкту «Постановка хореографічної сьїти за мотивами однойменного фільму «АМЕЛІ»

1.1. Аналіз літератури та джерел, що використовувались при реалізації

творчого проєкту.....6

1.2. Джерело постановки10

1.3. Обґрунтування композиційно-драматичної побудови постановки... 11

Висновки до першого розділу..... 14

Розділ 2. Художньо-аналітичні відомості творчої постановки

2.1. Лібрето постановки.....15

2.2. Форма, жанр, стиль, ідейно-тематичний аналіз.....17

2.3. Композиційно-архітектонічна побудова постановки.....23

2.4. Сценарно-композиційний план постановки.....28

2.5. Дійові особи та її характеристика.....31

2.6. Характеристика музичної основи постановки.....32

2.7. Сценографія хореографічної сьїти.....37

Висновки.....39

Список використаних джерел.....48

Додатки.....51

ВСТУП

Обґрунтування вибору теми творчого проєкту.

Кожного дня у світі трапляються мільйони народжень і смертей, тисячі образ і радощів, сотні розчарувань і закоханостей, а також незліченна кількість усіляких чудес. Я створила афішу до постановки "Амелі –це дівчина, яка може змінити вашу долю" – так обіцяє моя афіша. Дод.А,Фото1. Амелі - це звичайна дівчина, яка проживає своє життя на Монмантрі, вона намагається вирішити проблеми інших людей. Людей, які їй не байдужі. Дуже часто коштом власного приватного життя і щастя. Її ім'я скаже говорить глядачеві: аме то є душа, амі то є подруга, кохана, ameliorer то є поліпшувати. Не знаю, скільки разів я його подивилася і тим більше не знаю, скільки ще подивлюся. Як же красиво перетинаються в ньому різнокольорові діалоги, літерні фарби, і чарівна музика. Історія вражаюча, і незвичайна. Вона захоплює своїми щирими і милими діями і просочує такою величезною любов'ю, що навіть після перегляду хочеться відчинити вікно, подивитись на перехожих і почути музику Ян Тірсена. Це шедевр і класика. Геніальний фільм, геніального режисера і сценариста Жана-П'єра Женé (фр. Jean-Pierre Jeunet, 3 вересня 1953, Роанн, Франція). Фільми цього режисера сповнені символіки та підвищеної чутливості фантазії. Вони характеризуються деталізованими та глибоко продуманими сценами, сюжетами. "Амелі" це романтична кінокомедія 2001 року з французькою акторкою Одрі Тоту в головній ролі. Картина здобула значний комерційний успіх і в той же час визнання критиків, була висунута у кількох номінаціях «Оскара». За цей фільм Жан-П'єр Женé отримав нагороду європейської кіноакадемії як «найкращий режисер». Звуки фільму це не просто фон, шуми, саундтрек, вони є активними

засобами кіномови. Музика написана для фільму Яном Тірсеном на основі французьких народних мелодій і для народного інструмента – акордеона. Вона легко і ненав'язливо проводить глядача крізь історію Амелі. Французькі мотиви вишукані та геніальні у своїй простоті. Ця музика досі лунає в мене в голові. Вона народжує настрій, той самий, з яким ідуть підкорювати світ та освідчуються в коханні. Фільм є класикою французького кіно і символом Парижа.

Фільм-казка, фільм-настрій, фільм-атмосфера, фільм-мрія. Про що цей фільм? Ви скажете, що, найімовірніше, про кохання! Звісно, любовна історія лежить в основі, але, насамперед, це фільм про людей! Хто твій сусід або друг, чому він такий, що він ховає у своїй душі та думках... і як йому допомогти. Цей фільм про те, що людині потрібна людина! "Амелі" - про перемогу життя над смертю, про віру в чисте кохання, коли людина залишається сам на сам із цим світом. Мрійникам, кажуть, зараз несолодко.

В той час, коли цей фільм вийшов у прокат у США в листопаді 2001 року, його безпрецедентний успіх частково пояснювали прагненням людей сховатися від жахів реальності, адже лише за два місяці до того американці пережили теракти 11 вересня. У світовому прокаті стрічка зі скромним бюджетом у 10 млн доларів зібрала приголомшливі 174,2 мільйона. Тоді стало вже зрозуміло, що Амелі справді зацікавила та закохала у себе весь світ. Амелі живе у своєму особливому світі та має фантастичну здатність змінювати на краще життя людей навколо.

Актуальність теми даної роботи полягає у теперішньому часі, у проблемах сьогодення, хореографія йде в ногу з сучасністю, розвивається класичний балет, танець модерн і є це одним з основних напрямів роботи митців.

Мета творчого проєкту:

Створення хореографічної сьїти за мотивами фільму Жана-П'єра Женé «Амелі».

Завдання творчого проєкту:

- потрібно справдити на практиці мету творчого проєкту;
- утворити та обґрунтувати теоретичні основи творчого проєкту;
- з'ясувати ідейно-тематичне та композиційне рішення постановки;
- знайти або виявити засоби художньої виразності творчого проєкту.

Новизна творчого проєкту полягає в: оригінальній концепції поєднання суто класичної школи і пошуків сучасних форм танцю; режисерських і сценографічних знахідках, що полягають у використанні світлових ефектів, а також відеоряду; застосуванні авторських методів постановочної роботи та репетиційної роботи з виконавцями, які полягають у оволодінні хореографічним текстом.

Потрібно зазначити, що практичне значення тісно пов'язане з можливістю використання основних тез та положень для подальшої наукової розробки з питань дослідження балетного мистецтва. Фактичний матеріал, окремі положення та висновки, які містяться в дослідженні можуть бути використані у науковій діяльності. Крім того, деякі аспекти дослідження можуть бути застосовані в ході практичної підготовки спеціалістів в цій галузі мистецтва. Хореографічна композиція може використовуватись окремими хореографічними постановками - картинами, так і цілісно як хореографічна сьїта. Робота над постановкою грає позитивну роль для покращення виконавської та акторської майстерності її учасників, засвоєння основних положень та правил балетного танцювального хореографічного мистецтва. А також даний творчий проєкт відіграє важливу культурно-просвітницьку роль.

Апробація творчого проєкту.

Частину даного творчого проекту буде оприлюднено на захисті даної дипломної роботи у актовому залі КМАТ, а саме дуетний танець, КАРТИНА II Па-де-де Ніно і Амелі на музику Sunset on M. - Dardust з хореографічної сюїти «Амелі».

Інформаційною базою даної роботи є дослідження мистецтвознавців, балетознавців, а також статті з періодичних видань та інтернет ресурси.

Хореографічна сюїта «Амелі» це яскрава постановка про справжнє кохання, яке здатне подолати будь-які труднощі.

Структура та обсяг дипломної роботи. Робота складається з вступу, трьох розділів, які містять у собі - **10** підрозділів, висновків, списку використаних джерел та додатків.

Загальний обсяг роботи **54** сторінок, із них основний текст складає **48** сторінок.

РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ РЕАЛІЗАЦІЇ ТВОРЧОГО ПРОЄКТУ «ПОСТАНОВКА ХОРЕОГРАФІЧНОЇ СЮЇТИ ЗА МОТИВАМИ ОДНОЙМЕННОГО ФІЛЬМУ «АМЕЛІ»

1.1. Аналіз літератури та джерел, що використовувались при реалізації творчого проєкту.

Для успішної розробки та втілення творчого проєкту було опрацьовано ряд літературних творів, наукових та публіцистичних праць, різноманітних джерел. Було ретельно вивчено зміст навчальних посібників та підручників, розроблених видатними теоретиками та практиками хореографії. Також були використані інші джерела для написання даної роботи:

1. Лариса Юріївна Цветкова є автором першої докладної праці щодо методики навчання класичного танцю в контексті української хореографії, яка називається "Методика викладання класичного танцю" (2007). У цій книзі вона визначає педагогічні принципи організації навчального процесу, включаючи цілі та завдання хореографічної освіти, методи та форми навчання танцю, та інше. Цветкова розкриває методику вивчення базових рухів та вправ класичного танцю, як у безпосередній близькості до підтримуючого приладу, так і в середині залу; також надає практичні поради щодо підготовки та структурування як окремих комбінацій, так і уроків класичного танцю. У виданні також містяться критерії оцінювання фахових знань та практичних навичок учнів, які можуть використовуватися для підсумкового контролю в педагогічній практиці.

4. Авторські концепції видатних балетмейстерів та постановників: Анатолія Федоровича Шекери, Василя Кириловича Авраменко, Надежди Павлівни Базарової, Галини Олексіївни Березової, Ростислава Володимировича Захарова, Рубіной Алли Давидівни, Аніко Юріївни Рехвіашвілі, а також стаття у фаховому виданні Білаш Ольги Сергіївни, «Балетмейстерська діяльність на сцені Національної опери України у ХХІ

столітті», що була представлена у Віснику Національної академії керівних кадрів культури і мистецтв : наук. журнал. 2021. р 1. С. 96-102

Так, життя дається людині лише один раз, і важливо його прожити належним чином, не зламавшись перед випробуваннями долі. Але, на жаль, це не завжди можливо. Тому лише особистість, що володіє самовідданістю та міцним духом, може подолати життєві труднощі. Це людина з великою метою, яка прагне її досягнути. Для справжніх мрійників не існує непереборних перешкод.

Фільм-шедевр від французького режисера Жан-П'єра Жене "Амелі" (2001) з неповторною акторкою в головній ролі Одрі Тоту надихнув мене і вразив. Ця історія про дівчину, яка безкорисливо вносить у життя людей, більша частина яких складаються з помилок, потрібні зміни. Де вона пройде, світ обов'язково стає світлішим, запахи життя насиченішими, а долі людей прекраснішими. Немов від таких людей і з'являються посмішки. Ті посмішки, які з'являються раптово, коли дивишся вдалину і просто радієш. Милуєшся всім: чудернацькими хмарами, дрібною комахою, яку ненароком роздивився у світлі дня, але найбільше ти захоплюєшся витонченою француженкою, яку особливо часто згадуєш у надломлені моменти життя.

Мені подобаються фільми, що розповідають цікаве про простих людей. Цей фільм багато кому відгукується, тому було прийнято рішення поставити сьюту на цю тему.

Постановка сьюті «Амелі» може стати цікавою для поціновувачів щирого та креативного мистецтва.

Мені стали у нагоді праці Богданова Генадія Федоровича «Основи хореографічної драматургії», Колногузенко Бориса Миколайовича «Хореографічна композиція» та Кривохижа Анатолія Михайловича «Гармонія танцю», Рехвіашвілі Аніко та Білаш Ольги Сергіївни «Мистецтво балетмейстера» для поглиблення та покращення знань з методики балетмейстерсько-постановочної діяльності, архітектонічної

розробки хореографічних творів, створення сценарно-композиційного плану.

1.2. Джерело постановки.

Художній фільм «Амелі» режисера і сценариста Жан-П'єр Жене - кіно для романтиків, мрійників, для тих, хто може бачити у звичайних речах децицію чарівництва. Режисер Жан-П'єр Жене написав сценарій фільму, використовуючи свої багаторічні позначки і записи, які він робив, спостерігаючи за людьми. Персонажі картини є збірним образом усіх тих людей, яких він зустрічав у реальному житті. Головна героїня фільму - дівчина абсолютно звичайна на вигляд, але з багатим внутрішнім світом, нескінченно добра і мрійлива. Вона в якусь мить вирішує, що її призначення - допомагати людям. І вона допомагає: сором'язливому хлопчині-продавцю повірити в себе, старому сліпцю побачити світ її очима, двом самотнім людям знайти одне одного... Нескінченно смілива в готовності допомогти іншим і така боязка перед коханням усього свого життя. Фільм показує красу і чарівність Парижа не тільки за допомогою яскравої картинки, а й за допомогою чудової музики Яна Тірсена. Всі інструментальні композиції без винятку передають і доповнюють настрої героїв, а головна тема - "Вальс Амелі" просто запала мені в душу. Ви знайдете в ньому красу французької столиці, чудову музику, безліч комічних ситуацій, і, звичайно, любовну лінію. А можливо, фільм допоможе вам зрозуміти або повірити в щось більше... Як мені він допомагає вірити в те, що у світі є добро і справедливість і що дійсно у кожного з нас є друга половинка. Не можна навечно залишатися самотнім, адже десь поруч є така сама людина.

1.3. Обґрунтування композиційно-драматичної побудови постановки.

Так, правильно застосовуючи основний закон побудови драматургічного твору, можна висловити різні стани людини та її

властивості через хореографічний вираз. В хореографічній драматургії, як і в літературній, ключовими елементами є тема, ідея та сюжет твору, через які розкриваються образи героїв у специфічних умовах, а також конфлікт та розподілення сил, які в ньому беруть участь. Наприклад, за допомогою хореографії можна передати радість через жвавість та легкість рухів, горе через виразність та емоційність поз, кохання через грацію та співвідношення між партнерами, а відчай через динаміку та напруженість в рухах. Також через хореографію можна відобразити різні властивості особистості, такі як хитрість через спритність та несподіваність рухів, сміливість через енергійні рухи, а відвагу через виразний контроль над простором та ефектність поз. Таким чином, хореографічна драматургія використовує ті ж самі принципи побудови, що й літературна, для вираження різних станів людини та її характеристик.

До драматичної побудови хореографічного дійства відноситься експозиція, зав'язка, розвиток дії, кульмінація, розв'язка. В балетній виставі та інших жанрах хореографічного мистецтва використовуються всі головні закони драматургії. Хореографічна композиція в постанові виступає формою відображення драматичного змісту. Постановка танцювального твору завжди розпочинається з задуму. Основою є якась життєво - важлива проблема. Для виникнення задуму основою можуть бути картини життя народу, образ людини, уклад життя. Бувають приклади, коли задум виникає під впливом образотворчого і прикладного мистецтва. З їх образів здебільшого може народжуватися зміст постановки танцю. Задум багатьох хореографічних постановок нав'язаний літературними творами: романами, повістями, поемами, віршами. Є художні образи, які назавжди залишаються в нашій душі після першої ж зустрічі з ними. Ці образи втілюють у собі моральний ідеал, вони показують приклад життя високого змісту, кличуть за собою уперед, до волі, краси, мрії. Професор Р. Захаров виділив у процесі створення нового хореографічного твору п'ять ланок, які становлять органічно нерозривний зв'язок між собою:

1. Виникнення задуму, ідеї, теми твору та його програми: ця ланка передбачає формування ідеї для майбутнього твору, його теми та програми. Програма визначається за законами драматургії та включає в себе виклад подій, які відбуваються у певний час і умови з описом місця, часу та характеру дії, а також переліком основних дійових осіб.

2. Створення композиційної побудови або музично — хореографічного сценарію: балетмейстер створює композиційну побудову або сценарій для композитора , що служить основою для музичного супроводу .

3. Створення музичного твору: композитор працює над створенням музичної частини твору , яка відтворюється під час виконання.

4. Створення хореографічного твору: на цьому етапі балетмейстер розробляє танці та сцени з повною галереєю художніх образів, включаючи соло, масові сцени, ескізи декорацій та костюмів, а також світлову партитуру.

5. Постановка твору на сцені: завершальний етап включає репетицію твору в репетиційному залі, а потім його виставлення на сцені в костюмах, гримі, з декораціями, освітленням та музичним супроводом.

Кожна з цих ланок є важливим етапом творчого процесу і взаємодіє з іншими, утворюючи цілісну хореографічну виставу.

Кінцевим результатом має бути зустріч із глядачами на сцені. Слід детальніше розібратися та зупинитися на основних законах драматургії, які в подальшому будуть відігравати головну роль при постановці танцювального твору. Слово «драматургія» походить від давньогрецького «драма», яке означає дію. З часом цей термін став використовуватися більш ширше, стосовно не тільки до драми, а й до інших видів мистецтва. Тема відповідає на питання, про що в даному творі йдеться, інакшими словами, визначити тему - значить визначити об'єкт зображення, ту область дійства, яка художньо відтворюється. Щоб встановити основну, або провідну ідею твору, необхідно дати відповідь на питання про те, що

стверджує автор щодо даного об'єкта; в ідеї висловлені думки і почуття автора, викликані зображуваною дійсністю. Тема, на відміну від ідеї, завжди конкретна - це частина живої дійсності. Тема - об'єктивна сторона твору, ідея - суб'єктивна. Будь-який справжній твір мистецтва є єдність теми та ідеї. Кожен балет містить в собі нові ідеї хореографів, їх бачення на традиційний балет.

Ми можемо розглянути іншу відому постановку на тему жіночої долі для порівняння, наприклад постановку балету «Манон» Кеннета Макміллана (англ. Kenneth MacMillan; 11 грудня 1929, Данфермлін — 29 жовтня 1992, Лондон), британського хореографа. Можна сказати, що цей балет має схожі риси та є багато відмінностей. Тема та ідея схожі. Постановка Макміллана про жіночу долю: метання між коханням і великими грошима... О, ця історія, на жаль, стара як світ. Художники надихалися нею в усі часи. Не кажучи про інші зразки світового мистецтва, Манон Леско стала головною героїнею досить значної кількості опер, балетів, кінофільмів. І хоча сюжет сучасній людині складно назвати непередбачуваним, авантюризм Манон, наївність де Гріє та ощадливість Леско розбурхують уми глядачів уже багато років. "Манон" - це друга трьохактна вистава, створена Кеннетом Макмілланом для Королівського балету Великої Британії, страшно сказати, 1974 року. Він поставлений на уривки з опер Массне і за свою більш ніж 50-річну історію з тріумфом обійшов багато значущих сцен світу. Балет складний, костюмний і сповнений історичних деталей, які хореограф щедро додав у постановку після ретельного вивчення періоду, що передує Французькій Революції. Тут блиск і злидні французької аристократії, Новий Орлеан і передмістя Парижа - і все це замішано на старій драмі про вибір між пристрастю і багатством. Декорації за ескізами Ніколаса Георгіадіса чудово передають атмосферу суспільного занепаду Франції 18 століття. На їхньому тлі жанрові сценки - де б вони не відбувалися, в борделі або на міській площі, - якими зайняті численні артисти мімансу і кордебалету, виглядають по-

кіношному реалістично. Балет потрібно детально розглядати, щоб побачити і помітити кожну маленьку історію, яку Макміллан вписав у свою виставу. Спираючись на романтичний сюжет, британський класик поставив, звісно, не епос, але історичну драму, що представляє зріз французького суспільства того часу. З точки зору хореографії балет відомий своїми адажіо, де Манон, захоплена різними чоловіками, демонструє то буйну вдачу, то покірність, яка дивує, але найбільше - свої ніжки. Еротизму в балеті хоч відбавляй, і для того, щоб оживити, наповнити балет усіма закладеними в нього смислами, потрібна не тільки техніка й акторська майстерність, а й сильна харизма виконавців головних партій. Манон емоційна і навіть зворушлива - їхня перша зустріч з де Гріє нагадує танець двох ніжних метеликів, але її мотиви абсолютно не зрозумілі. Любов до де Гріє у неї - це любов наївної дівчини, і вона зовсім не дорівнює любові до грошей багатого пана, якому вона в підсумку віддає перевагу. Наче Жизель раптом вирішила на себе приміряти образ куртизанки. Але ж Манон не цнотлива, вона, може, і не вульгарна, але зіпсована, нею рухає пристрасть - вона легко грає чоловіками, легко йде на крадіжку грошей у літнього пана. де Гріє - романтик і Маленький Принц цього балету, який марно намагається врятувати свою Розу — Манон. Жанр постановки балету «Манон» є драма, в мене постановка має ліричний, мелодраматичний характер з сентиментальною музикою та справжнім любовним сюжетом.

Постановки схожі тим, що застосовуються сучасні підходи до танцю, використовується пантоміма, хореографічні мініатюри. Моя постановка відрізняється тим, що в ній не має масових сцен, жіноча доля зі щасливим фіналом, дуєт двох сердець. Любов все перемагає! Не має міста депресіям та злу.

ВИСНОВКИ ДО ПЕРШОГО РОЗДІЛУ.

У першому розділі я переглянула літературу з дослідження проблеми постановки хореографічної сьїти, провела історичний екскурс у процеси виникнення та розвитку хореографічного мистецтва, провела аналіз ідейно-тематичної основи хореографічної сьїти.

Отже, перший розділ проєкту присвячений обґрунтуванню актуальності обраної теми та огляду спеціальної наукової літератури, інших джерел з обраної теми. З нього можна зробити професіональні теоретичні висновки.

1. Підхід до створення хореографічного образу демонструє глибоке розуміння того, що хореографічне мистецтво включає в себе різні аспекти та види мистецтва, такі як музика, хореографія, драматургія та пантоміма. Це дає можливість створити виставу, яка є багатшаровою та змістовно насиченою.

Робота виходить за межі простого поєднання рухів під музику. Глядач звертає увагу на сюжет, ідею та драматургічний задум, що дозволяє створювати хореографічні образи, що переносять глядачів у світ ідей та вражень.

Звернення до музичного та літературного матеріалу як основи для створення образів підкреслює вашу увагу до деталей і глибоке розуміння змісту та емоційної сфери ваших творів. Ваша робота стає не лише танцювальною виставою, але й виразом вашої творчої візії та розуміння мистецтва в цілому.

2. Основою хореографічної драматургії є тема, ідея і сюжет твору, в якому розкриваються образи-характери героїв в певних умовах оточення, а також конфлікт і розподілення сил, які борються в ньому. До драматичної побудови хореографічного дійства відноситься експозиція, зав'язка, розвиток дії, кульмінація, розв'язка.

3. Практичне значення моєї роботи полягає в оригінальній концепції поєднання суто класичної школи і пошуків сучасних форм танцю; режисерських і сценографічних знахідках, що полягають у використанні світлових ефектів, а також відеоряду; застосуванні авторських методів постановочної роботи та репетиційної роботи з виконавцями, які полягають у опануванні хореографічним текстом.

Спираючись на отриманні у ході роботи над проектом постановки можна зробити висновок, що життя танцівника тісно пов'язане з балетним хореографічним мистецтвом, створенням та постановкою хореографічного твору.

РОЗДІЛ 2. ХУДОЖНЬО-АНАЛІТИЧНІ ВІДОМОСТІ ТВОРЧОЇ ПОСТАНОВКИ

2.1. Лібрето.

Лібрето постановки є фундаментом для всієї творчої роботи в балеті. Воно включає у себе опис подій, визначення ідеї, конфлікту та характерів, що стають основою для музики та хореографії.

Сценарій, що є частиною лібрето, визначає розподіл музичних актів, картин, сцен і номерів, а також послідовність та структуру епізодів. Музика надає танцю ритмічну та емоційно-образну основу, тоді як постановка стає справжньою драмою, втіленою в музиці та хореографії.

Лібрето складається з сценарію та переказу сюжету, які допомагають глядачеві зрозуміти, що відбувається на сцені. Ці сценарії часто базуються на літературних творах та пишуться з урахуванням можливостей їх музичного та хореографічного втілення. Автором лібрето може бути балетний драматург, балетмейстер, композитор, художник, артист або цілий колектив.

У всій своїй складності та різноманітності, лібрето є основою, що дозволяє поєднати всі складові мистецтва в єдину гармонійну та емоційно насичену творчу роботу.

ХОРЕОГРАФІЧНА СЮІТА «АМЕЛІ».

ЛІБРЕТО

ПРОЛОГ

- Ви вірите в дива ?
- Сьогодні, завтра і завжди !

Дякую, Амелі!

КАРТИНА I.

Амелі Пулен проживає в незвичайному світі. Її оточують незвичайні люди. Її батько вважає, що вона страждає від хвороби серця. Сам він досить холодний, хоча й працює лікарем. Мати Амелі гине від того, що на

неї впала жінка з даху собору Паризької Богоматері. Це робить батька Амелі ще більш закритим, він присвячує себе догляду за усипальницею своєї дружини в саду. Амелі, надана собі, вчиться не нудьгувати в обмеженому просторі без достатньої соціальної взаємодії. У неї розвивається жвава уява, цікавість до дрібних деталей і радощів життя - таких, як зламати скоринку ложкою на десерті або перегляд фільму. Але не весь час їй доводиться бути в замкнутому просторі, дівчина все ж таки стає частиною безлічі різноманітних пригод. Амелі намагається допомогти іншим, але при цьому їй самій не вистачає мети в житті саме для себе. Головна героїня цікава, як дитина. Усе це відсилає в дитинство, в якому ми помічаємо набагато більше. Центром світобудови для Амелі є маленькі радощі, такі як: засунути руку в мішок із квасолею, постукати ложкою по скоринці крем-брюле, запустити млинець каналом. Амелі працює офіціанткою в паризькому кафе, спостерігаючи за життям і водночас ховаючись від нього. Романтик-одинак, доросле дитя і істота, що тонко відчуває.

КАРТИНА II.

Ніно - типовий мрійник, який сподобався Амелі з першої зустрічі, але дівчині не вистачає сміливості навіть для того, щоб просто з ним познайомитися. Допомагає випадок: Ніно губить книгу з дбайливо склеєними зім'ятими фотографіями, яку знаходить Амелі. Дівчина влаштовує для Ніно справжній квест із підказками: підкидає свою фотографію в масці Зорро, вигадує шаради і малює стрілки на асфальті. Зрештою, молоді люди зустрічаються і розуміють, що створені одне для одного. З ним Амелі і належить знайти своє щастя.

ФІНАЛ. В людині повинно бути все прекрасне: душа і тіло. Потрібно в першу чергу навчитись любити та поважати себе, вміти робити правильний вибір, аналізувати свої дії та вчинки. На сцені зображено їх танець кохання, який передає щасливі митті закоханості.

АПОФЕОЗ. ПОКЛОНИ.

2.2. Форма, жанр, стиль, ідейно-тематичний аналіз.

Точне визначення форми в хореографії відображає важливість її ролі. Вона не лише структурує твір, а й допомагає виразно передати ідею, яка лежить в основі постановки. Форма визначає порядок та послідовність подій, створюючи цілісну композицію, яка допомагає глядачам краще розуміти та сприймати твір у цілому. Ця цитата відображає важливість гнучкості та творчого підходу в хореографії. Михайло Фокін підкреслює, що форма танцю повинна служити виразності ідеї та змісту, а не бути обмеженням чи шаблоном. Його слова нагадують, що хореографія - це мистецтво, яке постійно еволюціонує, і тому необхідно бути відкритим до нових форм і експериментів, щоб краще відтворити сутність та емоційний зміст твору.

Найкраща та, що найбільш повно відтворює зміст...». До загальних форм відносяться сольні і масові танці. Форми класичного танцю: па-де-де, па-де-труа, адажіо, варіація і т. Д. Форма твору танцювального мистецтва складається з системи специфічних ритмічно організованих виразних рухів людини, перетворюючих і узагальнюючих пластику у реальному житті. Хореограф створює не лише рухи танцю, але й формує їх унікальну композицію, щоб найкращим чином передати емоційний зміст і ідею твору. Такий творчий процес вимагає від хореографа глибокого розуміння мистецтва, технічної майстерності та творчого бачення. Історичний розвиток хореографії доводить, що зміст і форма постійно еволюціонують, а хореографи відкривають нові шляхи в творчості, щоб відповідати вимогам сучасності та виражати дух епохи. Ці слова говорять про постійний розвиток та адаптацію хореографії до змін у суспільстві та культурному середовищі. Вона відображає дух епохи та відповідає на потреби та вимоги свого часу, постійно розширюючи свої межі і збагачуючись новими виразними засобами. Це свідчить про те, що хореографія, як мистецтво, є живим і динамічним процесом, який постійно еволюціонує та розкриває перед нами нові можливості та глибини

виразності. Форма – це не тільки спосіб розкриття змісту, а й прийоми, якими хореограф користується при відтворенні прикладами танцю явищ дійсності. Науковці виділяють два аспекти форми танцю: внутрішній (сюжет, драматургія, образність тощо) та зовнішній (лексика, поза, жест, композиція, акторська майстерність, техніка виконання, кольорова гама, вид, жанр тощо), що підпорядковується внутрішньому як аспект єдиного процесу, взаємозалежність, взаємозв'язок. До загальних форм відносяться сольні танці. В хореографічних композиціях з розгорнутою драматургією застосовуються хореографічні сюїти. Постановка сюїти є самим відомим танцювальним дійством, так як має унікальні особливості і методи:

- робота на пуантах (спеціальне взуття);
- повороти ніг;
- великі розтяжки;
- плавні, точні рухи;
- повітряність.

Постановку складають:

- композитор (музика);
- лібретист (зміст, література);
- балетмейстер (хореографія).

Постановку виконують:

- балерини;
- танцюристи;
- кордебалет;
- диригент;
- симфонічний оркестр.

У постановці є такі номери:

- сольний танець — варіація;
- сольний танець двох виконавців — па-де-де;
- масовий танець — кордебалет або масовка;
- повільний ліричний танець — Адажіо;

- швидкий віртуозний танець — АLEGRO.

Сюїта розвивається і поступово поширюється по всьому світу. Історія знайомить нас з багатьма легендарними композиторами, танцівниками, хореографами немаловажну роль відіграють і природні дані артиста балету, тому не кожен може стати артистом балету. Потрібно володіти фізичними і духовними якостями: міцним здоров'ям, витривалістю, артистизмом, мати гарну привабливу структуру тіла, музичний слух, ритмічність. Крім цього ще повинен володіти музикальними даними, гарною пам'яттю, мати гарний слух і чіткій зір.

Основна творчість артиста балету полягає у тому, що він передає свої думки, почуття, переживання, реальні події героя без допомоги людської мови, а за допомогою рухів тіла, жестами рук, мімікою обличчя. Мова – є танець і від його змістовності залежить його виразність, розуміння того, що показує артист: серйозність, хвилювання, величність. Балерина танцює в спеціальному взутті – пуантах й сценічному костюмі – пачка. В наш час постановці сюїти приділяється дуже багато уваги. Але сучасний балет відрізняється від класичного, в тому що у сучасному балеті іноді може не бути сюжету, а танець передає гарний, певний настрій.

Хореографічний образ дійсно є цілісним вираженням почуттів, думок та людського характеру через танець. Він має бути емоційно насиченим та проникнутим внутрішнім змістом, що відображається у кожному русі та жесті. Початок образного танцю можна відстежити у найпростіших народних танцях, де вже спостерігається виразність та емоційність. У балеті художній образ є центральним елементом, який дозволяє розкрити характер та дію через танець. Він складається з різних епізодів, що дозволяють розкрити різноманітність характеру та його емоційність. Кожен образ у балетному спектаклі взаємопов'язаний з іншими, утворюючи єдиний драматичний конфлікт. Дійовий танець виступає як основний засіб створення художнього образу, але його роль доповнюється пантомімою та дивертисментом, що робить образ більш

виразним та живим. Основа мистецького образу - це текст, який створений балетмейстером як вияв його творчого задуму, що втілюється у витворенні танцю. Текст хореографічного твору не можна розглядати окремо від його підтексту, який він повинен передавати. Рухи, що наповнені конкретними почуттями, виражають стан людини, її переживання, емоції: радість, горе, гнів, кохання і т.д. Враження виникає лише тоді, коли артист передає свою емоційну напругу глядачеві, коли відбувається зміна почуттів у персонажа і одночасно у тих, хто спостерігає за виставою. Я вважаю, що думка, почуття, емоційна напруженість та виразність, враження - це органічні компоненти, що взаємодоповнюють один одного і обов'язково включаються в процес створення, виконання і сприйняття хореографічного твору.

Пантоміма, як допоміжний та виразний засіб, має свої різновиди. Ці засоби відтворюються у різних пропорціях та взаємозв'язках, в залежності від сюжету, жанру та типу драматичної експресії, і створюють так звану хореографічну дію. Пантоміма має підпорядковану дію і може створювати основу окремих епізодів, а також включатися в танець. У танці переважає виразний аспект, у пантомімі - зображальний. Танець має більш узагальнений характер, пантоміма - більш конкретизований. Танцювальна рухливість базується на чіткому ритмі та повторюваних пластичних мотивах, у той час як у пантомімі ритміка та пластика більш вільні й різноманітні. Дійовий танець є втіленням розвитку дій постановки хореографічної сюїти. Життя - це постійно розвиваюча подія, яка виявляється в діях людини, в яких вона відображає свій світогляд, переконання та принципи. Всі ці почуття, крім волі свідомості людей, неодмінно знаходять своє відображення у їх зовнішньому вигляді, передусім у міміці обличчя, жестах рук, поставі, ході та багатьох інших рухах. Коли людина переживає велику кількість почуттів і між ними виникає боротьба, мова йде про переживання емоцій, які знаходять рівновагу тільки у результаті перемоги одних над іншими. Коли цей

процес стає частиною художнього твору, його можна назвати драматургією почуттів.

Кожне почуття має безліч відтінків і може виявлятися у різних розмірах свого проявлення. Наприклад, радість може бути тихою, ніжною, або ж виразною та енергійною. Вміння не лише викликати в собі потрібні почуття, але й керувати ними - це велике, складне та тонке мистецтво акторської майстерності. Почуття, виражені на сцені, також підпорядковані драматургічному закону: вони повинні мати свою експозицію, зав'язку, розвиток, кульмінацію та розв'язку.

Хореографічний жанр (від фр. *genre* – манера, різновид) у хореографії й балеті – рід твору, що характеризується сукупністю формальних і змістовних особливостей. «АМЕЛІ» - хореографічна сюїта, яка має особливу структуру: Пролог, Картина I, Картина II, Фінал і Апофеоз.

За моїм задумом, жанр даної постановки –лірична хореографічна сюїта, що складається з двох картин.

Хореографічна сюїта включає в себе такі жанри:

- Ліричний ,він розкриває почуття, внутрішній стан, їх відтінки;
- Казковий, в ньому є вигаданість подій і ситуацій, перемога добра й кохання у фіналі твору, піднесений стиль, є наявність дива, фантастики, вимислу, розважливої спрямованості.

Жанрова своєрідність, система образів і сюжет визначили характер художніх засобів. Головними складовими сюїти є класичний танець, пантоміма, хореографічна мініатюра, класичний танець з елементами модерну.

Ідейно-тематичний аналіз твору:

Тема: показ зіткнення мрії з брутальною дійсністю; тяжкого шляху до своєї мрії.

Ідея: уславлення віри в мрію, силу надії та справжнього кохання.
«АМЕЛІ» - це розповідь:

- про диво, яке стається з людьми з непохитною та глибокою вірою у краще;
- про мрії, які допомагають пережити незгоди, та стають єдиним найкращим другом.

Я маю на меті затвердити даною роботою тезу, що людина сама створює свої мрії, сам в них вірить і сам же їх втілює в реальність.

Тема постановки багатогранна і розкриває багато важливих проблем. На першому плані - проблема протистояння мрії буденності, боротьба з депресією і нудьгою.

2.3.Композиційно-архітектонічна побудова постановки.

Термін "композиція" означає структурування, розміщення, поєднання та організацію елементів в художньому творі. Він широко використовується в різних галузях мистецтва, таких як архітектура, скульптура, живопис, музика, література, і визначає побудову твору, обумовлену його змістом, характером та призначенням. Композиція є ключовим елементом організації художньої форми, який надає твору єдності та цілісності.

У контексті танцю композиція - це обдуманий художній твір, що складається з музики та хореографічних елементів, з певною побудовою, об'єднаний однією темою і сюжетом. У хореографії термін "композиція" відображає формотворчу структуру твору, побудову його частин від простих до складних.

Архітектоніка в контексті танцю означає пропорційність та драматургічне співвідношення між окремими частинами змісту та загальним цілим. Це визначається пропорціями між загальною концепцією та окремими елементами танцю. Компоненти композиції тісно пов'язані з сценічним простором та музикою. Процес створення танцювального твору, від концепції до його виставлення на сцені, завжди залишається незмінним. Дія будь-якого танцю повинна розвиватись відповідно до

законів драматургії. Термін "драматургія" походить від грецького "drama" - дія, "dramatourhija" - твори авторів, народів, епохи.

Композиційна побудова хореографічного номеру може включати 5 частин відповідно до законів драматургії:

1.Експозиція: Це перший виступ дійових осіб або групи, де відбувається їхнє представлення та встановлення основних характеристик сюжету. Експозиція може бути короткою або розгорнутою, вона встановлює час, місце та основних учасників.

2.Зав'язка: Ця частина визначає вступ персонажів в дію та розвиває конфлікт між ними. Взаємини між персонажами стають більш очевидними, конфлікт наростає.

3.Розвиток дії: Тут дія поступово наростає, конфлікт збільшується, і виникає ряд важливих взаємовідносин між персонажами. Це може бути один або кілька етапів наростання напруження.

4.Кульмінація: Це найбільш напружена частина танцю, де розкривається головна тема та ідея. Кульмінація виражає найвище ступінь конфлікту або емоційного напруження.

5.Розв'язка: Остання частина, де вирішується конфлікт і завершується драматургічна побудова танцю. Розв'язка може бути об'єднаною або окремою, але зазвичай вона довша за кульмінацію і є найбільш спокійною.

За довжиною та інтенсивністю частин можуть варіюватися: експозиція триваліша за зав'язку, розвиток дії зазвичай довший та інтенсивніший, кульмінація найкоротша та найбільш напружена, а розв'язка спокійніша і триваліша за кульмінацію.

Важливо, щоб у танцювальному номері була чітко визначена тема і ідея. Тема - це те, що автор хоче висловити у своєму творі, а ідея - це його основна концепція, яка є центральним елементом теми. Знайдення ідеї дозволяє встановити головну опору майбутнього твору.

Після визначення ідеї балетмейстер розробляє ситуації та конфлікти, які відображають взаємини між персонажами у певний час та обставини. Кілька таких ситуацій формують подію твору, а наскрізна дія визначає шлях, яким дія твору йде до кінцевої мети.

Образи в танцювальному виступі є знімками об'єктивної дійсності, але вони перетворюються на художні образи завдяки фантазії митця. Актор має свої завдання та надзавдання: завдання - це та кінцева мета, яку він ставить перед собою як актор-роль або актор-образ, а надзавдання - це мета актора як особистості, який прагне показати глядачеві щось важливе через свою роль.

Композиція танцю складається з трьох частин, які допомагають балетмейстерові повністю донести до глядача зміст і форму створеного танцю. Це наступні складові частини:

- поза – скульптурні положення;
- рухи – самостійні рухи різних танців;
- переміщення по сценічному майданчику.

Композиційний план - це схема, яка визначає структуру та основні елементи майбутнього твору. В ньому розбита постановка на частини, де чітко вказані час, місце дії, характер музики та хронометраж.

Час дії може визначатися як історичний період, пора року або частина дня, такі як світанок, ранок або вечір. Місце дії вказує на географічне положення та конкретне місце, де відбувається дія, наприклад, на галявині, на березі річки, на вулиці або в приміщенні. Крім того, композиційний план може також включати додаткові деталі про характер музики та точний часовий обсяг кожної частини.

В композиційному плані я визначила суть номеру та включила перерахунок дійових осіб разом із детальним поясненням, хто, коли і де знаходиться на сцені. Також, я зафіксувала характер музики, її ритм та

розмір, описала характер кожної частини та подала точний хронометраж у хвилинах та секундах.

Пантоміма, яка походить від грецького слова і перекладається як «все повторювати», є одним з основних елементів танцю. Це мистецтво виразно виражати почуття засобами міміки та жесту, створюючи образи в русі. Міміка - це мистецтво виражати почуття та думки рухами м'язів обличчя, тоді як жести виражають почуття та думки "мовою" рук. Зображальна поза використовується для відтворення живих об'єктів або неживих предметів і має бути об'ємною та чітко побудованою для глядацького сприйняття. Виразна поза використовується для вираження людських почуттів та переживань. Обидва типи поз повинні бути конкретними та виразними, щоб забезпечити зрозуміле сприйняття з останніх рядів глядацької зали.

Ж.-Ж. Новер писав про пантоміму як про два типи танцю: механічний або чистий танець і пантомімічний або дійовий танець. Перший тип танцю передає задоволення від глядацького спостереження симетрії рухів та грації виконавця. Другий тип танцю, пантомімічний, надає танцю життя та виразність, пробуджуючи справжні почуття у глядачів.

Танцювальні номери можуть бути сюжетними або безсюжетними. Сюжетний танець має конкретний зміст, який визначається сюжетом та фабулою. Фабула - це послідовне викладення подій, дії героїв у художньому творі. Безсюжетний танець виражає виключно музичний зміст та має більш абстрактний характер, де більше уваги приділяється хореографічній лексиці та малюнкам.

Обидва типи танцю мають однакову композиційну побудову відповідно до законів драматургії. У безсюжетних танцях прискорюється темп музики та збільшується динаміка звучання. Танцювальні мініатюри можуть існувати як самостійні номери або входити до складу балетного театру та танцювальних ансамблів.

Створюючи постановку, я визначила таку композиційну побудову постановки сюїти:

1. Експозиція: Історія Амелі.
2. Зав'язка: Знайомство головних героїв.
3. Кульмінація: Побудова відносин.
4. Розв'язка: Дві людські долі об'єднуються в одну.

Сюжет: у постановці я маю за мету звести жіночу й чоловічу лінії сюжету в одне річище, зближуючи й перетинаючи долі головних героїв, готуючи їм зустріч віч-на-віч. Таким чином зробити казку - реальністю, яка приносить щастя двом прекрасним молодим людям, котрі не розучилися, вірити в чудо. Дата подій: літо 1997.

Дія : Амелі живе в Парижі, але у своєму власному світі. Після смерті матері батько відсторонився від неї, і тоді Амелі досягла успіху в спостереженні за дрібницями повсякденного життя. Вона винайняла квартиру на Монмартрі та працює в кафе під назвою "Два млини", де господиня віддається мріям про своє минуле в цирку, а її колега Джина відкидає залицяння свого экс-друга Жозефа. Життя Амелі можна назвати щасливим, але нічим не примітним доти, доки вона не знаходить у себе в квартирі коробку з чиймись дитячими іграшками та іншими скарбами. Тоді вона ставить перед собою завдання будь-що-будь відшукати її власника. Після того як їй вдається це зробити, дівчина продовжує допомагати іншим своїм знайомим, але сама так і не може влаштувати власне особисте життя. Але, абсолютно раптово, вона нарешті зустрічає ексцентричного молодого чоловіка, в чомусь схожого на неї саму - Ніно Кенкампуа. З ним Амелі і належить знайти своє щастя.

2.4. Сценарно-композиційний план постановки.

Створення кожної постановки сюїти, як і будь-якого іншого художнього твору, починається з задуму. Композиція художнього твору обумовлена його змістом. Процес створення постановки складається з

п'яти ланок, які утворюють єдиний творчий ланцюг, взаємозв'язаний між собою.

Перша ланка полягає у виникненні задуму ідеї у драматурга або балетмейстера, яка стане основою майбутнього спектаклю. Ця ідея втілюється в програму, що складається за законами драматургії і розкриває сюжет твору. Програма містить опис ряду подій, які відбуваються у певну епоху, за певних умов, з визначенням і описом місця дії, часу та характеру дій. Крім того, у програмі розгорнуто описуються всі основні дійові особи та їх характеристика. Навіть у фантастичному сюжеті присутні відбитки конкретної епохи та національного колориту.

Цей перший етап визначає основні параметри та напрямок роботи над постановкою, створює фундамент для подальшого розвитку сюжету та образів.

Друга ланка включає у себе створення композиційного плану, або музично-хореографічного сценарію. Цей план розробляється балетмейстером на основі готової програми та всіх необхідних матеріалів. Отримавши композиційний план, композитор розпочинає створення музики, часто консультуючись з балетмейстером. Створення музики для балету є третьою ланкою в процесі створення постановки.

Четверта ланка включає весь процес створення балету, усі його танці та сцени. Початковим етапом є робота балетмейстера з концертмейстером. Після знайомства з готовим музичним твором і вивчення його драматургічного розвитку балетмейстер складає план роботи по створенню танців та їх постановці. Він розробляє всі сольні та масові танці, записуючи їх для пам'яті. Одночасно балетмейстер описує експозицію спектаклю, тобто свій задум про постановку.

П'ята ланка - постановка усього твору на репетиціях: демонстрація та вивчення сольних партій та кардинальних танців з артистами. Заключним

етапом роботи є репетиції на сцені з оркестром, включаючи декорації, костюми, грим та освітлення.

Сценарій і композиційний план - це два різних, але взаємопов'язаних елементи, які використовуються у процесі створення балетної постановки.

Сценарій може бути створений драматургом і визначає загальну концепцію та хід подій у постановці, включаючи сюжетну лінію, характери персонажів і основні події. Однак, для його втілення у візуальну форму потрібно компетентне розуміння хореографічних аспектів, тому балетмейстер розробляє композиційний план - послідовність танців і пантомімних сцен, які відповідають сценарію.

Композитору, отримавши композиційний план, стає зрозуміле напрямом для створення музики, яка відобразить настрій, емоції та атмосферу кожної сцени. Після створення музики балетмейстер розробляє хореографію, створюючи рухи, позиції та композицію танцювальних номерів, щоб узгодити їх з музичним супроводом. Таким чином, увесь процес створення балету є колективним творчим зусиллям, де кожен спеціаліст вносить свій унікальний внесок для створення гармонійного і цільного художнього твору.

Хореографічна сьюта. «АМЕЛІ».

Сценарій і постановка Поліни Макаренко

ДІЙОВІ ОСОБИ :

- АМЕЛІ
- НІНО

Дія відбувається у Парижі, літо 1997

СЦЕНАРНИЙ ПЛАН:

ПРОЛОГ.

КАРТИНА I ІСТОРІЯ ДІВЧИНИ З МОНМАНТРА.

КАРТИНА II ЗНАЙОМСТВО КОХАНИХ.

ФІНАЛ.

АПОФЕОЗ.

Композиційний план є ключовим етапом у створенні будь-якого художнього твору, зокрема, балету. Він допомагає структурувати постановку, розкриваючи її на частини і визначаючи основні елементи кожної частини. Точні вказівки щодо часу, місця дії, характеру музики і хронометражу допомагають балетмейстеру і композитору спільно працювати над створенням балету, забезпечуючи узгодженість між музикою та хореографією. Це дозволяє створити гармонійний і злагоджений твір, який має чітку структуру і виражає задуману ідею чи сюжет.

КОМПОЗИЦІЙНИЙ ПЛАН:

ПРОЛОГ

КАРТИНА I ВАРІАЦІЯ. СОЛО АМЕЛІ.

КАРТИНА II ПА-ДЕ-ДЕ НІНО І АМЕЛІ. ХОРЕОГРАФІЧНА МІНІАТЮРА.

ФІНАЛ. АЛЕГРО. КЛАСИЧНИЙ ТАНЕЦЬ З ЕЛЕМЕНТАМИ МОДЕРНУ.

АПОФЕОЗ.

СЦЕНАРНО-КОМПОЗИЦІЙНИЙ ПЛАН.

ТАБЛИЦЯ 1.

ТАНЕЦЬ	ВИКОНАВЦІ	СВІТЛО	ДЕКОРАЦІЇ	РЕКВІЗИТ	МУЗИЧНИЙ МАТЕРІАЛ	ХРОНО-МЕТРАЖ
ПРОЛОГ	-	ПРИГЛУШЕНЕ СВІТЛО	ФОТО 3 ДОДАТОК1	ЗОЛОТА РИБКА НАМАЛЬОВАНА, В АКВАРІУМІ	YANN TIERSEN - J'Y SUIS JAMAIS ALLÉ	1:34
КАРТИНА I. ВАРІАЦІЯ.СОЛО АМЕЛІ.	БАЛЕРИНА	ЯСКРАВЕ ЖОВТЕ СВІТЛО	ФОТО 4 ДОДАТОК1	ШКАТУЛКА ЗІ СЕКРЕТАМИ, СТІЛКИ НА ПОЛУ	COMPTINE D'UN AUTRE ÉTÉ, L'APRÈS-MIDI - YANN TIERSEN	2:21
КАРТИНА II.ПА-ДЕ-ДЕ НІНО І АМЕЛІ.ХОРЕОГРАФІЧНА МІНІАТЮРА.	БАЛЕРИНА І ТАНЦІВНИК	ЯСКРАВЕ ЧЕРВОНЕ СВІТЛО	ФОТО 5 ДОДАТОК1	-	SUNSET ON M. - DARDUST	4:19
ФІНАЛ.АЛЕГРО. КЛАСИКА З ЕЛЕМЕНТАМИ ТАНЦЮ МОДЕРН	БАЛЕРИНА І ТАНЦІВНИК	ЯСКРАВЕ СВІТЛО	ФОТО 5 ДОДАТОК1	-	HAYDN: TOY SYMPHONY - ALLEGRO	2:21
АПОФЕОЗ. УКЛІН	БАЛЕРИНА І ТАНЦІВНИК	ЯСКРАВЕ СВІТЛО	ФОТО 5 ДОДАТОК1	-	YANN TIERSEN - A QUAI	0:41

2.5. Дійові особи та її характеристика.

- Амелі
- Ніно

Головні герої - Амелі й Ніно, як символи жіночого та чоловічого початку, є не лише персонажами, а й метафорами, що втілюють глибокі аспекти людського досвіду. Їхнє розміщення в просторі Парижа може викликати асоціації з лабіринтом чи пошуком самої суті людської ідентичності серед міста, яке само по собі є символом культурного багатства, історії та розмаїття. Postmodern condition надає цій історії новий шар, дозволяючи переосмислити традиційні міфологічні концепти у контексті сучасності. Фокус на головних героях підкреслює їхню важливість у контексті цієї історії та підкреслює їхню роль у вирішенні сюжетних конфліктів та розвитку подій.

Амелі Пулен - головна героїня постановки. Через важке дитинство трохи замкнута і мало товариська, але при цьому дуже добра. Про таких прийнято говорити "не від світу цього". Живе у своєму уявному світі,

любить маленькі дрібниці, наприклад, запустити руку в мішок із квасолею або пускати млинці по воді. Працює офіціанткою в кафе "Два Млини".

Ніно Кенкампуа - молодий чоловік, у чомусь схожий з Амелі. Щоправда, на відміну від неї, йому по вуха вистачило спілкування зі своїми однокласниками. Працює на кількох роботах одразу, зокрема й у секс-шопі. Як і Амелі, має дивні захоплення. Наприклад, любить записувати на диктофон незвичайний сміх інших людей і склеювати невдалі розірвані фотографії з фото-автоматів. Дод.А,Фото2.

2.6.Характеристика музичної основи постановки.

ПРОЛОГ. Yann Tiersen - *Ju suis jamais allé*.1:34. Дод.А,Фото 3.

КАРТИНА I. Варіація соло Амелі. Альбом "Amélie" відтворює відчуття та атмосферу фільму "Амелі", пропонуючи слухачеві незабутню подорож у світ музики. Ян Тірсен вдало поєднує різноманітні інструментальні звуки, створюючи емоційно насичені композиції, які здатні поглиблювати ефект перегляду фільму або відтворювати його атмосферу навіть без картини. "Comptine d'un autre été: L'Après-midi" - одна з найвідоміших пісень з цього альбому, що стала справжнім хітом і отримала визнання як у Франції, так і за кордоном. Виграш премій від Міжнародної академії саундтреків та премії "Сезар" підкреслює величезний вплив цього альбому на музичну і кінематографічну сцену. 2:21.

КАРТИНА II. Па-де-де Ніно і Амелі. «Sunset on M.» Dardust 4:19, Фото 4.

ФІНАЛ.Алегро. Josef Haydn: Toy Symphony 2:21 Дод.А,Фото5.

АПОФЕОЗ.Yann Tiersen - «À quai» 0:41

Потрібно розглянути поняття «музична драматургія», тому що вона міцно і надійно увійшла у практичну і наукову лексику митців музичного та хореографічного мистецтва. Хоча з давніх-давен музика і хореографія

мають тісний зв'язок, поняття "хореографічна драматургія" в усвідомленні глядачів розвивається повільно. В сучасній хореографічній практиці музична драматургія виступає однією з ключових складових творчого процесу. Танцювальна музика виникає в результаті спільної праці композитора і балетмейстера-постановника. Лише коли музика і хореографія гармонійно взаємодіють, коли сценічна дія та музика відповідають один одному, можна створити високохудожній твір мистецтва.

Танцювальна музика народжується в тісній єдності творчості композитора та балетмейстера-постановника. Тільки повна відповідність музики і хореографії, сценічної дії і музики можуть дати високохудожній оригінальний твір мистецтва.

Будь-яка обрана музика балетмейстерами має об'єднуватися з хореографічною драматургією в сценарії вистави. Це через те, що мелодія та пластика танцю взаємопов'язані, вони спільно розкривають художнє життя, відтворюючи закони буття та поезії.

Нові ідеї, теми та сюжети вимагають від музики більше, ніж простий акомпанемент або зовнішньої характерності. Вона повинна бути активним партнером танцю, передавати його настрої, емоції та динаміку розвитку. Танцювальний образ, побудований на певній музиці, потребує конкретних виразних засобів. Працюючи з різним музичним матеріалом, балетмейстер має право на власне тлумачення музичного змісту, незалежно від назви, яку дав композитор.

Унікальний ритм, мелодійний характер та музична структура, які привертають увагу в конкретній композиції, можуть бути спотворені у танцювальних рухах або навіть спричинити невідповідність темі та ідеї танцю, якщо балетмейстер намагається створити щось незвичайне. Музика, яка не була призначена для танцю, завжди має потенціал позначитися на виразності танцю. Часті зміни ритмів та тембрів, коротка

будова музичних фраз, які так необхідні для музики, можуть порушити хореографію, оскільки звуковий потік може перешкоджати формуванню пластичного образу в його початковій стадії або, навпаки, відверто затягувати процес його створення.

Під час створення мого власного хореографічного твору я часто відбирала музичний матеріал, шукаючи зовнішній збіг музичних і хореографічних мотивів. У визначенні пропорцій між різними компонентами композиції ключову роль відіграє метроритм. Метр і ритм існують в обох мистецтвах одночасно, взаємно впливаючи один на одного. Метр встановлює порядок чергування рівних за довжиною частин музики, поділяючи їх на опорні та неопорні системи організації ритму, тоді як ритм визначає закономірності чергування музичних звуків. Разом із зміною загального ритму змінюються темп, динаміка, характер рухів та структура композиції. Темпоритм стає конструктивною та естетичною основою композиції. Швидкість або сповільнення темпу в хореографії залежать від характеру дії та художнього завдання. Наприклад, для акцентування уваги глядача на певному елементі чи положенні балетмейстер може уповільнювати темп. Іноді балетмейстер свідомо порушує звичний ритм для певної характеристики образу.

Хореографічна пауза, коли музика тимчасово припиняється під час виконання танцю, є одним з найефективніших засобів виразності в мистецтві. Продовження хореографічних дій під час музичної паузи є характерним для хореографічного мислення і зустрічається практично у всіх хореографічних культурах.

Цей план аналізу музичного матеріалу перед постановкою танцювального номеру відображає глибокий та систематичний підхід до розуміння музичного супроводу. Ось кілька коментарів до кожного кроку:

1. Визначення жанру, змісту та музичної драматургії допомагає зрозуміти загальну ідею та настрій музики, що є важливим для створення відповідного танцю.

2. Аналіз форми дозволяє розібрати музику на складові частини, що може виявитися корисним для структурування танцювального виступу та визначення логічних переходів між ними.

3. Розбір кожної частини на періоди та фрази допомагає з'ясувати їхню тривалість та логічні зв'язки, що може слугувати основою для розробки кожного епізоду танцю.

4. Уточнення музичних характеристик, таких як тема, ритмічний малюнок та динамічні відтінки, допомагає визначити ключові елементи музики, які можуть бути використані для творення відповідних танцювальних рухів.

Цей план не лише структурує процес аналізу музики, але й допомагає глибше зрозуміти її характеристики та вплив на танцювальний виступ.

Процес заучування музики за допомогою магнітофона та подальший аналіз її драматургії є важливим етапом у постановці танцю. Ось кілька коментарів до наступних кроків у плані аналізу музичного матеріалу:

5. Визначення кількості частин музичного твору та їхніх динамічних відтінків, характеру та звучності допомагає зрозуміти структуру та настрій музики, що є важливим для подальшого відтворення через танець.

6.Визначення характеру кожної частини дозволяє поглибити розуміння музичного виразу та з'єднати його з візуальним виразом через рухи.

7.Розділення кожної частини на періоди, пропозиції та музичні фрази допомагає структурувати музику для того, щоб побудувати на її основі відповідний танцювальний виступ. Цей аналіз допомагає розуміти логічні зв'язки між музичними фразами та відповідними рухами.

8. Усвідомила музичні теми картин постановки. Наприклад, встановила, скільки часу відводиться на кожній картині окремо.

9. Визначила ритмічний малюнок, підкреслила ритмічні частини (синхронність). Вказала розбіжність ритмічних і метричних частин (синкопа). Знайшла моменти в постановці так званої поліритмії, проявів різноманіття, найяскравішої властивості нашого мистецтва.

2.7.Сценографія хореографічної сюїти.

Такий вид художнього мистецтва, як сценографія, окрім візуалізації режисури вистави, займається створенням її образно-пластичного вирішення, що існує в сценічному часі та просторі.

Сценографія виступає як важливий елемент в мистецтві сцени, створюючи атмосферу, контекст і визначаючи візуальний зв'язок між актором і глядачем. Декорації, костюми і сценічне світло разом працюють для створення не лише фізичного середовища, але й емоційного та психологічного фону для дії. Сценічне світло, зокрема, може додати глибини та настрою до сцени, підкреслити важливі елементи, а також спрямувати увагу глядача на ключові деталі.

Ці елементи мистецтва сценографії спільно створюють повнокровне сценічне середовище, яке допомагає глядачеві краще зануритися у світ постановки і відчутти її магію та емоційну напругу.

Для головної героїні є кілька варіантів костюмів (Дод.А,Фото 6,7): стильне зелене плаття або стильний червоний наряд;

Для головного героя є кілька варіантів костюмів (Дод.А,Фото 8,9): чорне трико і чорний колет або чорне трико і чорний колет з білим воротом.

Розглядаючи декорації вони не лише визначають місце дії, але і створюють атмосферу, що відображається у характері сценічного освітлення. Сценічне світло дійсно має великий вплив на атмосферу та емоційну сприйнятливості глядача.

Костюми, грим та зачіски персонажів також грають важливу роль у визначенні образу. Вони допомагають передати класові різниці, вікові характеристики, а також часові рамки дії. Наприклад, костюми та грим можуть відобразити багатство чи бідність персонажів, їхній вік, а також епоху, в яку вони вписуються. Це важливо для створення правдоподібного та переконливого світу спектаклю.

В постановці сюїти "Амелі" домінують зелені та червоні кольори, зрідка розбавлені краплями жовтого та синього. Повсюдні контрастні поєднання цих кольорів не характерні для реального світу, але саме вони створюють простір фантазій дивакуватої Амелі. Антонімічні зелений і червоний тут всюди: у декораціях, реквізиті, одязі.

Образи – символи – реквізит:

- . Шкатулка з секретом
- . Акваріум з золотою рибкою намальованою
- . Маска Zorro
- . Альбом з фотографіями
- . Стрілки на полу

Театральна афіша історично відігравала важливу роль у залученні глядачів та рекламі театральних вистав. Вона була своєрідним містком

інформації про майбутні події та заходи театру. Спочатку вона мала простий текстовий формат, а згодом стала художньою творчістю, що сприяло підвищенню інтересу до театральних вистав.

Історія розвитку театральної афіші свідчить про те, як вона втратила свою первинну інформаційну функцію і перетворилася на об'єкт мистецького та естетичного вираження. З часом вона стала важливим атрибутом культурного середовища, символізуючи театральний життя та його атмосферу.

Сучасна театральна афіша, хоч і має втрачену інформаційну функцію через розвиток інтернету та інших медіа, залишається важливим елементом культурного спадку. Вона продовжує виконувати роль естетичного та художнього предмета, що зберігає дух театральної традиції та приваблює глядачів до спектаклів. Ось чому у своїй роботі мене зацікавили тема театральної афіші та її значення для формування у глядачів певного бажання заглянути на театральну постановку.

ВИСНОВКИ

Початок ХХІ століття відзначився значними змінами у суспільно-політичних, економічних та культурних сферах життя. Ці зміни мали значний вплив на розвиток мистецтва, зокрема на хореографію.

Мистецтво, зокрема хореографія, стало більш диверсифікованим та доступним завдяки розвитку технологій та зростанню культурного обміну між країнами. З'явилися нові тенденції, напрямки та експерименти, які розширили можливості та горизонти хореографії.

Різноманітність культурних впливів та широкий спектр творчих виразів створюють позитивні умови для творчого розвитку та взаємодії між хореографами, танцівниками та аудиторією. Це сприяє виникненню нових ідей, експериментів та інновацій у світі хореографії.

Такий динамічний поступ культури створює позитивні передумови для подальшого розвитку мистецтва, збагачуючи його різноманітністю та креативністю.

Завдання, які ставилися по створенню даного проєкту були виконані: переглянути літературу з досліджуваної проблеми та дослідити історико-мистецьке обґрунтування хореографічної сюїти; проаналізувати ідейно-тематичну основу твору; розробити аналіз хореографічної сюїти, написати композиційно-архітектонічну побудову сюїти, розробити сценографію сюїти.

Хореографія, як і будь-яке мистецтво, має величезну соціальну значущість. Вона є не лише засобом самовираження, а й механізмом формування цінностей, спільної ідентичності та сприйняття світу. Хореографія може об'єднувати людей різних поколінь та культур, створюючи простір для взаєморозуміння та співпраці.

Сучасна хореографія, стає все більш складною і технічною, вимагаючи від виконавців високого рівня майстерності. В той же час, вона відкриває нові можливості для творчого експерименту та інновацій. Модернізація класичного балету та пошуки нових форм і виразів стають важливими аспектами розвитку сучасної хореографії.

Щодо визначення хореографії та танцю. Хореографія дійсно може бути розглянута як запис танцю, а танець - як вираз почуттів та емоцій через організовані рухи та позиції. Обидва поняття важливі для розуміння і аналізу художнього процесу та творчого вираження у світі танцю. Танець - явище не тільки художнє, але і глибоко суспільне. Він впливає на естетичні смаки глядача, його ідеологію, розуміння прекрасного. Хореографія (танець) - мистецтво синтетичне. Хореографія - вид мистецтва, де пластичними засобами виражальних можливостей тіла та обличчя, без допомоги мови, розкривається тема, зміст і сюжет твору.

Музика та танцювальне мистецтво взаємопов'язані та взаємозалежні. Музика надає танцю ритмічну основу, емоційний настрій та виразність. Вона визначає темп, характер і образність танцю, викликаючи відповідні емоції у глядачів. Танець, у свою чергу, втілює музику в рух, перетворюючи звуки на виразне тіло.

Важливо, щоб музика і танець гармонійно поєднувалися, виражаючи одну загальну ідею чи емоцію. Це вимагає збігу стилю, структури та форми між музикою і танцем, а також відповідності темпу та ритму. Тільки в такому випадку танцювальне виставлення може стати цілісним та вражаючим мистецьким втіленням. Таке поєднання музики та танцю створює нові, якісно вишукані твори, що збагачують хореографічну сцену та надихають глядачів.

Як мистецтво має свої різновиди, так і танець ділиться на види: класичний; народний; історичний бальний; бальний; сучасний. Форма танцю - це правильно підібрані рамки, в яких укладено будь-який зміст,

знайдені виразні засоби і композиційна побудова при створенні того чи іншого танцювального твору, в основі якого - музика, мелодія, інтонація, ритм, темп.

Завдання балетмейстера - вірно розкрити зміст музичного матеріалу, знайти відповідні виражальні засоби і визначити форму танцю.

Балетмейстер, постановник балету - творча професія, яка потребує від людини дуже багато теоретичних та практичних знань та навичок, вміння працювати з людьми й безпосередньо таланту. Балетмейстер - дуже досвідчена людиною, яка володіє не тільки професіональними секретами хореографічного мистецтва, але й розбирається в подібних видах мистецтва - драматургії, музиці, образотворчому мистецтві, літературі. Балетмейстер – це майстер танцю, майстер балету, творець хореографічної частини балетної вистави, окремих сцен в операх, драмах, фільмах. Існує три види балетмейстерів:

1) Балетмейстер-творець – він сам є автором балету, творцем всієї танцювально-пантомімічної партитури хореографічного твору, а далі й може бути постановником його на сцені;

2) Балетмейстер-репетитор – він відпрацьовує з виконавцями хореографічний твір (як диригент з оркестром розучує твір, який отримав від композитора);

3) Балетмейстер-реставратор – він відновлює всі балетні вистави чи окремі танці, які були поставлені балетмейстером-постановником; він повинен мати прекрасну пам'ять, як хореографічну, так і музичну.

Дослідження суміжних видів мистецтва, їх аналіз та впливає на загальнокультурний рівень майбутнього балетмейстера. Вивчаючи шедеври живопису, графіки, скульптури, літератури, фотографії балетмейстер знаходить нові сюжети, що можуть бути реалізовані засобами хореографії; знайомиться з різними виражальними засобами,

знаходить джерела розвитку виражальних засобів танцю. Кожен витвір мистецтва має свою специфіку аналізу артефактів. Використання отриманих висновків у хореографії робить дане мистецтво сучасним.

Хореографія дійсно об'єднує різні види мистецтва і виступає як ключовий елемент у створенні хореографічного образу. Кожен елемент, як музика, так і драматургія, пантоміма та інші, взаємодіють між собою, щоб передати певний настрій, сюжетну лінію та емоційний зміст танцю. Взаємодія цих елементів допомагає хореографу створити повний та виразний образ у танці. Інтеграція мистецтва виступає як спосіб зберегти романтику та віру в чудо у світі, який часто схильний до черствості та прагматизму. Хореографія, як і будь-яке мистецтво, має потужну силу виразності та здатність дарувати глядачеві казку та відчуття чуда. Змістовність хореографічного образу у моїй роботі тісно пов'язана зі змістом всього драматургічного задуму танцю, який в процесі створення збагачується музичними, пластичними і мальовничими характеристиками, і разом з ними з'являється в новому єдності музики, пластики, драматургії, пантоміми. Під час створення художнього образу ми відштовхувалися від сюжету, ідеї і будували хореографічний образ на основі музичного та літературного матеріалу.

Аналізуючи весь комплекс одержаних знань, вражень складається своє судження, свій погляд, вміння вибрати найголовніше, найбільш суттєве і донести це до глядача. Ці обставини грають велику роль для кінцевого результату роботи – створення хореографічного образу.

Значення музики відзначали багато знаменитих хореографи. Гарна музика повинна говорити, а танець повинен бути луною, що повторює за музикою все, що вона вимовляє. Грунтуючись на музиці, я створила в уяві певні образи, різні прояви яких виходять з драматургії музики, її дієвої основи. В зв'язку з цим в композиції постановки сприймається дія, яку ми бачимо своїми очима.

Лібрето, як складова частина хореографічного твору, відіграє ключову роль у визначенні теми, ідеї та змісту балету. Воно створює основу для розвитку сюжету, характеризує героїв і визначає основні етапи дії. Грамотно складене лібрето дозволяє створювачеві танцю глибше проникнути в суть твору та передати його змістовність через рухи та емоції. Детальний аналіз композиції, характеристики персонажів і розвиток дії допомагають створити вражаючий та запам'ятовуваний хореографічний образ.

В даній роботі я до композиційного плану надала опис ескізів костюмів, опис реквізиту та декорацій.

Хочу зазначити, що створення композиційного плану даної роботи було важливим етапом для створення сюїти, тому що це дало можливість майже повністю зорозуміти та відчути майбутній хореографічний твір.

Ефективне комунікаційне спілкування між постановником та виконавцями є важливою складовою успішної постановки хореографічного номеру. Розповідаючи про замислений танець або виставу, постановник сприяє залученню уваги виконавців і створює сприятливу атмосферу для спільної творчості. Важливо, щоб ідейно-художнє завдання було чітко сформульовано, щоб кожен виконавець розумів свою роль у виконанні та міг ефективно втілювати задумане. Такий підхід допомагає забезпечити спільне розуміння та спрямованість на досягнення спільних цілей.

Виконавці, особливо солісти, повинні мати глибоке розуміння суті свого танцю і його образу. Їм потрібно вміти знаходити виразні засоби для передачі цих ідей, а не лише автоматично виконувати рухи, які запропоновані постановником. Такий підхід дозволяє виконавцям краще розкривати підтекст танцю і робити його виконання більш автентичним і емоційно насиченим.

Репетиції є важливою частиною процесу створення хореографічного твору. Під час репетицій постановник і виконавці мають можливість спільно працювати над вдосконаленням матеріалу, вивченням нових рухів та деталей композиції. Це дозволяє кожному виконавцю краще зрозуміти свою роль і внести власний творчий внесок у виконання танцю. Репетиції сприяють формуванню колективної та індивідуальної майстерності виконавців і є основою успішної постановки хореографічного номеру.

Постановник повинен вміти органічно поєднувати домінуючий хореографічний текст з малюнками так, щоб обидва компоненти розвивались від простого до складного, органічно поєднувались між собою, кожна нова фігура поєднувалась з попередньою.

Балет один з найвідоміших видів сценічного мистецтва. Він дійсно вражає своєю експресією та мистецтвом, яке передається через танець. Різноманітні номери, які ви описали, роблять виставу більш різноманітною та цікавою для глядача.

Репетиції на сцені з оркестром та всією супутньою атрибутикою, такими як декорації, костюми, грим та освітлення, є важливим етапом у процесі підготовки вистави до виступу перед глядачами. Це дозволяє вам і вашій команді остаточно визначитися з усіма деталями вистави та забезпечити її якісне виконання під час виступу.

Фінал балету звучить як торжество духовного в людині, її віри в прекрасне, що підносить над сірими буднями.

Світ, в якому живуть герої танцю, може здатися нереальним тільки людині жебракові духом. Той, хто випробував легке запаморочення від першого ж ковтка солоного і теплого повітря морського узбережжя, відразу відчує справжність постановки танцю, широке дихання балетмейстера-творця-реставратора.

Сучасний танець відображає розвиток хореографічного мистецтва у сучасному світі. Сучасна хореографія дійсно виявляється як багатогранна і глибока форма виразності, яка поєднує в собі технічну вправність танцю, психологічну глибину образів та емоційне втілення ідеї.

Хореографічний образ стає втіленням не лише руху та техніки, а й збагачується психологічним змістом, емоційною насиченістю та глибоким мистецтвом. Це дозволяє танцювальному виступу стати не лише виконанням рухів, але й справжнім творчим актом, який здатен вражати та збагачувати глядача своєю глибиною та значущістю.

Я розумію, що знання теорії глибше розширює творчий процес, надає впевненості та стимулює пошуки виразних засобів. Незважаючи на різноманітність творчих темпераментів та жанрових уподобань, теорія об'єднує та розкриває потенційні можливості кожного художника і режисера індивідуально. Важливо, щоб у структурі композицій проявлялась активна уява та імпровізація, щоб у процесі розвитку передбачуваної теми виникали оригінальні та історично обґрунтовані форми.

Процес створення сюжету тексту або драматургії починається тоді, коли хореограф відчуває та виражає свою власну духовно-життєву пластику. Впевненість у своїх знаннях та бажання розпочати роботу над своїм твором з'являється, коли наявна конкретна ідея щодо розвитку експозиції, задум щодо виразності зав'язки, план щодо будови розвитку подій, а також прагнення досягнути кульмінації та вирішення конфлікту.

Процес творення балетмейстера включає в себе поєднання сценічного задуму з пошуком відповідної матеріальної форми образу, яка пластично та інтонаційно виражається у танцювальному виконанні. Під час розвитку сюжету ця форма збагачується духовно-життєвою пластикою та концептуальними думками. Продовжуючи еволюцію сюжету,

відбираються відповідні матеріальні форми. Різноманітні матеріальні форми створюють сюжетну побудову виразних думок і ведуть до формування епізодів. Таким чином, всі складові твору збагачуються духовно-життєвими ідеями, що наповнюють танцювальну атмосферу живою емоційною напругою, де глядач активно сприймає кожен образ з точки зору його логіки та еволюції в русі.

Думка-аналіз уважно зафіксує всі образотворчі засоби у своїй свідомості, використовуючи матеріальну форму, духовну пластичність та елементи зображення. Сюжетні лінії, методи та засоби в танці закріплюються у свідомості та м'язовому відчутті, що формує творчу концепцію. Основні творчі засоби, концентруючись на думках-схованках, висвітлюють сприйняття балетмейстера сценарію, музиці та його власне пластичне вирішення твору. У літературно-художньому викладі змісту втілюються всі творчі думки, реалізуючи задум з певною послідовністю та прагненням до художньої завершеності. Постановник тісно взаємодіє з хореографічним логічним дійством навколо ідеї, сюжету та образу. Він фантазує та вибирає етапи, які фіксуються у сценічній розробці.

Творчий проект є важливим етапом для становлення студента як балетмейстера, з його власним вираженим стилем та своїм баченням композиції твору. Він є підсумком всіх знань набутих під час навчального процесу. В процесі роботи над постановкою я ознайомила з історією виникнення та розвитку сучасної хореографії, оволоділа визначально-категорійним апаратом сценічного хореографічного танцю, оволоділа знаннями з методики створення хореографічного твору-хореографічної сюїти; оволоділа знаннями з методики постановчої й репетиційної роботи; оволоділа знаннями з методики створення хореографічного образу, оволоділа знаннями з методики запису хореографічного твору. Я набула уміння створювати, ставити, записувати та відпрацьовувати хореографічну постановку на прикладі власно створеної хореографічної сюїти, набула умінь з написання композиційного й постановчого плану, а також плану

постановчої роботи. Я розширила власний лексичний діапазон та отримала подальший розвиток образного, просторового та художньо-пластичного мислення, творчих здібностей і умінь. У роботі я визначила основні поняття «балетмейстер», «постановник»; розглянула сферу, зміст та компоненти творчої діяльності балетмейстера - автора, дослідника й постановника, педагога-репетитора та реставратора хореографічних творів, розглянула шляхи та етапи створення хореографічних твору й надала загальну характеристику та визначила зміст кожного з них.

Обрана тема для постановки балету прекрасна своїм оптимізмом та непохитною вірою в мрію, перемогою ідеалу над загальноприйнятими нормами. Вона вражає своїм здатністю надихати на життя в суспільстві тих, хто спроможний почути й розуміти один одного. Можливо, хореографічна сюїта спонукає вас бажати щастя так сильно і гаряче, як бажала його Амелі, і сповнить ваші серця передбаченням дива. Життя прекрасне, а якщо ти в цьому сумніваєшся, то роби так, щоб воно стало прекрасним, допоможи ближньому своєму, порадій дрібницям, придумай свою маленьку гру, а головне - не прогав кохану людину, коли доля шле вам зустріч.

Хореографічна постановка дарує неймовірні відчуття щастя і віри у велику і чисту любов та надихає на щасливе мирне творче життя.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ.

1. Ахемян Т.Методика викладання класичного танцю у підготовчих групах.-Київ:Мистецтво,2003,115с.
2. Березова Г.Хореографічна робота з дошколятами/Г.Березова.-К.:Муз.Україна,1989,-248с.
3. Білаш П.Н.Балетмейстерське мистецтво і становлення української сценічної хореографії у контексті розвитку європейської художньої культури 10-30-х рр.20 ст.:автореф.дис.на здобуття канд.ступеня канд.мистецтвозн.:17.00.01.Київ,2004,18с.
4. Васірук С.Класичний танець:навчально-метод.посібник для студ.вищ.навч.закл.Івано-Франківськ:Прикарпатський національний університет ім.В.Стефаника,2009,260с.
5. Голдрич О.С.Методика роботи з хореографічним колективом/О.С.Голдрич.-Львів:Каменяр,2002.-64с.
6. Голдрич О.С.Хореографія:Посібник з основ хореографічного мистецтва та композиції танцю/О.С.Голдрич-Львів:Край,2003-160с.
7. Гуменюк А.Як записати танці/А.Гуменюк.-К.:Мистецтво,1982.-102с.
8. Горбатова Н.Розвиток хореографічної освіти України//Питання культурології :міжнародна зб.наук.стат.Київ: КНУКІМ,2002,Вип.7.С.6-12.
9. Забрєдовський С.Г.Сучасні аспекти хореографічної діяльності: методичні рекомендації для студентів хореографічних спеціалізацій та керівників хореографічних колективів/С.Г.Забрєдовський .-К.:ДАККІМ,2008,-39с.
10. Загайкевич М.Драматургія балету.Київ:Наукова думка,1978.257с.
11. Захарченко В.Г.Режисура танцю/В.Г.Захарченко-К.:ДАККІМ.2005,-50с.
12. Зубатов С.Л.Методика роботи з хореографічним колективом: Навчальний посібник/С.Л.Зубатов-К.:ІПК ПК,1997,-100с.
13. Павлюк Т.С.Українське балетмейстерське мистецтво другої половини 20 ст.:автореф.на здобуття наук.канд.мистецт.Київ,2005,19с.
14. Рехвіашвілі А.Ю.,Білаш О.С.Мистецтво балетмейстера:нав.посібник.-Київ:КНУКІМ,,2017.-152с.
15. Станішевський Ю.Українець Серж Ліар-зірка світового балету;монографія.Київ,Видавнича група «Сучасність»,2009.92с.
16. Кривожижа А.М.Гармонія танцю.Навчально-методичний посібник для студентів педагогічної навчальних закладів/А.М.Кривожижа. Кіровоград:РВЦ КДПУ ім.Винниченка,2006.-90с.
17. Пархоменко О.М.Теорія та методика українського народно-сценічного танцю(перший рік навчання).Навчальний посібник/О.М.Пархоменко.-Ніжин;Видавництво НДУ ім.М.Гоголя,2010.-189с.

18. Цветкова Л.Методика
танцю:Підручник.Київ:Альтпрес;2005,324с.

класичного

Додатки.

Додаток А

Фото 1.

Одрі Тату у фільмі "Амелі". Режисер Жан-П'єр Жене. Франція, 2001.

Фото 2.

Ніно - коханий Амелі, який порпається в сміттєвих бачках біля кабінок моментальної фотографії. Йому цікаві вирази облич і очей на фотографіях абсолютно чужих йому людей. Може, Ніно шукає відповідь на те саме запитання: навіщо ми тут?

Фото 3. Кафе, в якому працювала головна героїня, Cafe des Deux Moulins у стилі ар-деко

Фото 4. Декорація до Картини I.

Фото 5. Декорація до Картини II.

Фото 6,7.

Для головної героїні є кілька варіантів костюмів:

- Стильне зелене плаття;
- Стильний червоний наряд;

Фото 8,9.

Для головного героя є кілька варіантів костюмів:

- чорне трико і чорний колет;
- чорне трико і чорний колет з білим воротом.

Хореографічна сюїта «АМЕЛІ»

СЦЕНАРІЙ І ПОСТАНОВКА ПОЛІНИ МАКАРЕНКО

за мотивами одноіменного фільма Жан-П'єра Жене

Амелі –це дівчина, яка може змінити вашу долю!

Фото 10. Театральна афіша